

славни паметници! Дѣдо ми ходи по-рано и ми намѣри квартира при едни бѣдни хора.

Единъ прѣкрасенъ день дѣдо ми впрегна воловетѣ въ колата, натовари дрехи и други нѣща, качихъ се и азъ, слѣдъ като се простихъ съ татко и сестритѣ си, па потеглихме за Атина. Стана ми мило за нашата кжца, ала желанието ми да ида въ Атина на учение надви. Какви ли работи ще видя и науча въ Атина? — Мисля и гледамъ напредъ по пжтя.

Това бѣ въ началото на пролѣтъта. Слънцето заливаше съ сребърнитѣ си лжчи редомъ нашитѣ бърда, градини, долове, ниви и ливади. Трѣвата се бѣ раззеленила, като една безкрайна завивка. Качулати чучулиги шураха нѣщо по пжтя или се издигаха треперящи право къмъ небето и съ сладкото си пѣние огласяваха прѣсния и приятенъ въздухъ. Ето че и славеи се чуваха да извиватъ чуднитѣ си пѣсни въ близкитѣ до пжтя гори. Ние минавахме прѣзъ маслиневи гори и виждахме често високитѣ яворови дървета. Високи кипариси виряха чакъ въ небесата остритѣ си върхове. Млади цвѣтица, усмихнати надъ зелената трѣва, поздравляваха настѣпилата пролѣтъ. И малки немирни поточета шуртяха прѣснитѣ си води по стрѣмнинитѣ и съ кашъ бързаха за нѣкждѣ.

Ние вървѣхме напредъ. Колата подскачаше отъ камъкъ на камъкъ. Дѣдо ми буташе воловетѣ да вървятъ по-бързо. Мене не ми се стоеше седналъ въ колата. Станяхъ правъ, подпрѣнъ на ритлитѣ и вперихъ очи право къмъ града. Колкото приближаваше, толкова по-начесто зехме да срѣщаме много селени, които отиваха или се връщаха отъ града. Тѣ бѣха ходили на пазаря да продадатъ своята стока: